

Kolem něj rychle prošli dva lékaři, předešel zřízení s velkou krabicí a minul skupinu mlčky kráčejících řádových sester. Pacienti se pohybovali pomalu, většinou osaměle.

Došel k chirurgické klinice. Otevřel vysoké těžké dveře, vešel do budovy a vdechl pach dezinfekce.

„Koncipista Pačes?“ ozvalo se přímo před ním.

Mladík se překvapeně zastavil. Cestu mu zkřížil vysoký šlachovitý muž v bílém plášti. Hlas měl tak strohý, že koncipista málem čekal, až mu zostra vytkne, že jde pozdě nebo nemá přezuvky. Vypadal unaveně a našťavaně. S šedými vlasy a hustým vousem mu někoho matně připomínal. Ještě si tak vzpomenout koho.

„Ano.“

„Pan Or mi telefonoval z vrátnice, že už jste tady,“ sdělil mu neznámý a pokračoval tónem, kterému se neodporuje. „Musíte najít doktora Neumanna. Je to můj nejlepší asistent, umí podávat narkózu. Potřebuju ho. Bez něj se nemůžu pustit do žádné skutečně náročné operace. Pacienti ho potřebují.“

„Zajisté, pane profesore,“ odpověděl zdvořile koncipista, naznačil úklonu a smekl zasněžený klobouk. Teď konečně mu bylo jasné, že před ním stojí legenda české chirurgie, přednosta kliniky profesor Alois osobně. Podobal se své fotografii v Národní politice. Pokud se ho dotklo, že ho koncipista sám od sebe ihned nepoznal, nedal to na sobě znát.

Mladík se zdvořile představil a ledovou dlaní zlehka stiskl podanou ruku. Ucítil suchou kůži popraskanou od častého drhnutí.

„Půjdeme ke mně,“ informoval profesor a na svůj věk překvapivě hbitě vystoupal do druhého patra. Koncipista musel zabrat, aby s ním udržel krok. Přidal, ale přirozeně profesora nepředešel. Chtěl obstát, nikoliv urazit svědka.

„Musím uznat, že jste u té kriminální policie opravdu rychlí,“ řekl profesor, když usedli do elegantních nízkých křesel z hladké kůže v jeho pracovně. Světlá prostorná místnost měla dvě stěny od podlahy téměř po strop zastavěné knihovnami z leštěného dřeva. U třetí stěny stála křesla, na kterých seděli, kuřácky stolek a nevysoká komoda. Nad ní visel jediný obraz v celé místnosti – portrét prezidenta. Čtvrtou stěnu tvořila vysoká okna. Celé pracovně vévodil obrovský samostatně stojící americký psací stůl, který se skoro ztrácel pod stohy papírů, knih a odborných časopisů v několika jazycích. Tužek položených na stole koncipista napočítal jedenáct.

„Je to chvíle, co jsem telefonicky hovořil s radou Zavázalem, a vy už jste tady!“ pokračoval profesor uznale. Sice ho trochu zaráželo, že tak důležitý případ svěřil rada nezkušenému holobrádkovi, ale třeba chlapec překvapí. Rychlost rozhodně hovořila v jeho prospěch.

Koncipista se zdvořile pousmál a přikývl. Nečekaný souběh náhod mu nahrál. Ani v nejmenším nehodlal úsečného profesora vyvést z omylu a připravit ho o dobrý dojem z policie, takže jen odušil:

„To je u nás, prosím, samozřejmost.“

„Co jste zjistili?“